

Dorin Mureșan

Ușa

Prin paravanul de lemn răzbăteau câteva sunete umbrite. Clinchetul rupt al unui buchet de chei, o rugămintă adresată unui celălalt abscons, rugina unui salut, etc... Nimic nu era coerent... licuricii de cuvinte se zbăteau pe perdeaua auzului său.

Se simțea ostracizat în spațiul îngust al locuinței. De când se mutase aici, pofta pentru tot îi pierise. Uneori asculta crispat cearta guturală iscată într-un grup de țigani ce-și fumau țigările puturoase pe palier. Alteori o turmă de zgomote behăitoare năvălea peste dânsul din locuința de vizavi... o femeie bombată, uriașă, arunca din ea, sub impactul isteriei greu suportabile, un UUU! locomotivoid. Ce rahat de viață! exclama atunci, izbind de perete cartea abia începută. De obicei, instinctul îi sugera să deschidă ușa și să zbiere cât îl țineau corzile vocale un tăceți dracului! înecat de furie. Se abținea, luându-și seama. N-avea rost să-și arunce amarul neputinței asupra unor persoane care, ele însele, înotau în neputință. Dar ce fel de neputință!!! Era ca un maldăr de gunoi pe care îl înghițeau avid, cedând foamei dintr-înșii. Se hrăneau cu mizerie și, ca urmare, generau mizerie. Nu o dată și-a părăsit locuința, alunecând neștiut pe lângă peretele de pe hol și lăsându-și silueta dizolvată în noapte. Aerul nud, sterilizat, din spațiul imens al atmosferei, îl revigora, îi readucea viața în obraji. O lăsa să fiarbă acolo, să-și facă culcuș pe pielea hirsută. Revenea poticnit, ucis de dorința amplă care ardea în el... ardea desigur în gol, nefiind satisfăcută (ontologizată) de ceea ce urma. După metalica înghițire a zarului, urma firesc rumoarea înfundată a vieților de dincolo de pereți. Cine mama dracului m-a pus să accept locuința asta!? Întrebarea se pierdea în antagonia argumentelor și contra-argumentelor. Eu! își răspundea sec, aruncându-și mâna în aer, ca pentru a sugera un act asumat din neputința contraactului.

Mda! De când se mutase, viața curgea dilematic, alternând nonșalant între acceptare și inacceptare. Curând realizează că astea se răsfrângeau asupra propriei persoane așa cum nu o mai făcuseră altădată. Și găsi că una îi dădea o notă resemnată, pe când cealaltă îl creta cu izbucniri vulgare de revoltă. Alunecând mai adânc în contextul chestiunii, observă că atitudinea cea mai sublimă se poate foarte ușor intersecta cu cea mizeră, un fel de talmeș-balmeș între sacralitatea unei rugăciuni și vulgaritatea furioasă a unei înjurături. În prelungire, în persoana sa se dezvoltară epigenetic două

eu-ri, nu contrare ci s-ar zice că recesive. Unul în fața celui alt... unul cu o poftă neînțeleasă pentru spectral și spectaculos, celălalt într-un proces subliminal de auto-înghițire. Scindarea asta era cât se poate de interesantă. O urmărea absorbit... de parcă nu s-ar fi petrecut într-însul, ci într-o altă persoană.

Am ajuns să-mi analizez propria schizofrenie, își zise într-o zi, cu urechea lipită de ușă. Parvanul de lemn părea să fi acceptat sinecura datorată marșului lui către înafară. Era învelit într-o pătură vie, un fel de pericard care zvâcnea la fiecare zgomot ce venea de dincolo. Scandalul care izbucnise pe palier avea loc de fapt și într-însul: o încleștarea ciudată între ceea ce voia să fie și ceea ce era. Simțea fiecare lovitură primită de victimă, și lăsa loc, în durerea aceea măcinantă, violenței resimțite de călău. Conflictul îl anula ca persoană, transformându-l într-un hibrid sentimentaloid (că sentimental nu se poate numi). Înjurăturile îi izbeau urechile și îi îndulceau starea de așteptare a climaxului. Ascultă până la capăt șoaptele conflictului, după care se retrase în pântecul camerei și își aprinse o țigară. E ciudat, își spuse la un moment dat, dacă aș scăpa de ușă cred că m-aș vindeca. Gândul i se păru nelalocul lui. Ce s-ar face fără ușă?

Într-o dimineață oarecare se trezi asaltat de zgomote de gălceavă. Se vorbea de o inundație, de pereții scorojiți care abia mai stăteau în picioare... nu le dădu atenție deși ceva din sine îl împingea iremediabil pe panta gestului de a dezveli rumoarea, de a o ghida către sine, de a o simți visceral, până în adâncul ființei. Era o senzație criptică, un soi de adulmecare a morții dintr-însul. A deschide ușa era de-acum o acceptare revoltată... sau mai degrabă inacceptată... contrastele s-ar fi asamblat dând naștere unei osmoze în care dualul nu s-ar mai fi răstălmăcit pe sine. Adică? Asta-i că nici el nu înțelegea. Cum putea să fie și să nu fie, să accepte și să nu accepte, să iasă înafară în timp ce intră înăuntru. Treaba asta i s-a părut mult prea complicată pentru a fi susceptibilă de o soluție cât de cât viabilă. Parca-ar fi citit un tratat despre ființă! Lăsa gândul să se stingă de la sine. În schimb, își educă instinctul. N-am să mai ascult nimic, de-acum încolo!

O săptămână întreagă purta în urechi două tuburi de plastic. Aparent, ele îl țineau departe de zgomote. Dar numai aparent. Fiindcă vibrau stânjenitor. Astfel, dacă înainte putea percepe limpezimea sunetului, acum îl sesiza ca pe o cloceală diformă, rahitică. Degeaba se chinuia să-și îndrepte șuvoiul atenției spre rândurile din carte... hârșăitul dinafară era ca o bubă ce supura lichidul purulent al contraexistenței. Remarcă un lucru ciudat: acum, când încerca să fugă de concretețea celorlalți, era și mai avid de ea.

Aruncă deci tuburile de plastic și rămase cu urechile dezgolite. Poate dacă am să aud totul, am să refuz a mai auzi ceva.

Se lăsă deci pradă ambivalenței dintr-însul, consolându-se cu interpretările ce s-ar fi putut da sunetelor. Ca un receptacul neobosit, prelua fiecare zgomot și îl ronțăia până aproape de marginile lui hermeneutice. Mai mult, încerca să simtă ce anume se ascundea în spatele lor. Într-o noapte, spre exemplu, auzi rumoarea unei posesii sexuale. Își imaginează cu ușurință trupurile scaldate de scursorile fierbinți ale plăcerii, încleștarea transpirată a goliciunii, formele moi ale femeii, și cele tari, ale bărbatului. La un moment dat se lăsă dus de balansul acela imaginat, aruncându-se înainte și-napoi, posedându-și parcă fantezia. Fuma încet, cu ochii închiși, urmărind pe spatele pleoapelor tabloul fecundării. Sfârșitul aduse după sine un germen de vinovăție... parcă ar fi violat scena aceea genuină. Cu capul învelit în palme, s-a întins în pat, ca pentru a rumega depresia post-coitum. Erijase! Devenise un altcineva... se pierduse pe sine. Nu înțelegea nici cum, nici de ce. Trăia și gândea vulgarul... se bifurcase în/prin el. Atenție însă: îl gândea... ca și cum și l-ar fi asumat, ca parte din sine.

În fața oglinzii nu mai găsea nimic. Știa că e el și altcineva... o simțise clar. După o lege neștiută și draconică, paravanul de lemn, cel care îl despărțea de ceilalți, părea să adune într-însul tot ce erau acești ceilalți. Semăna cu un burete îmbuibat cu semnificațiile lor. Simți că în ființa lui nimic nu mai stătea în picioare. Asta pentru că nu mai era el. Zgomotul lumii vibra prea puternic, prea viu... se pierdea în zbaterea lui, ca-ntr-un fum de țigară. Hm. Și ușa, în loc să oprească dizolvarea asta, o accentua... contura veridic degenerescența în ceilalți. Alunecarea semăna foarte bine cu un delirium tremens și i se părea nespus de delicioasă. A fi un altul nu e neapărat o pierdere... dar nu e nici un câștig. La urma urmelor suntem tot timpul alții, își spuse. E ca o beție, o suprasaturare cu mundanul pe care îl sorbi la nesfârșit.

Era clar! Ușa nu mai avea nici un rol. Clinchetul cheilor era acolo, lângă el... la fel și rugămintea... la fel și salutul. Cu gesturi alambicate dădu la o parte paravanul de lemn și privi holul adumbrit. Se zări pe sine, proptit pe perete, fumând calm, citind nesătul dintr-o carte groasă. Nu pot fi și acolo și aici, își spuse aproape fără să-nțeleagă ce spune. Totuși, silueta aceea obscură părea să aibă viață într-însa, să se miște, să fie. Era o hologramă?... un efect fără cauză?... sau poate doar rodul unui delir? Cert e că exista, indiferent cum. Nimic nu mai era important dincolo de faptul ei de a fi. O

privi câteva secunde după care se retrase în cameră. Se aruncă pe pat și așteptă cu capul proptit pe bețele mâinilor.

Dacă cineva va trece prin blocul cu pricina, să nu se mire de faptul că ușa unui apartament este tot timpul deschisă. Va putea să vadă acolo o persoană destul de îmbătrânită care, la întrebarea “de ce țineți ușa deschisă?”, vă va răspunde în felul următor: “aștept să re-intru în cameră”.

text de Dorin Mureșan

respiro©2000-2002 All rights reserved.